

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: , bytem zast. JUDr. Ivanem Roubalem, advokátem se sídlem v Praze 5, U Nikolajky 833/5, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem v Praze 5, Na Popelce 2/16, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí předsedy Národního bezpečnostního úřadu ze dne 14.11.2012, čj. 281/2012-NBÚ/07-OP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Národního bezpečnostního úřadu ze dne 14.11.2012, čj. 281/2012-NBÚ/07-OP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 15.160,50 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Ivana Roubala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2012, čj. 50476/2012-NBÚ/P. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že se žalobci nevydává doklad o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, neboť žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti podle ust. § 81 odst. 1 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“ nebo „zákon“).

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě vymezil tyto žalobní body. Uvedl, že od 1.1.2010 do 14.8.2012 vykonával funkci ředitele jaderné elektrárny *, předtím pracoval jako ředitel útvaru Asset Management *, byl držitelem osvědčení pro přístup k utajení „Důvěrné“ do 13.1.2010, přičemž toto osvědčení pro svou pracovní pozici nepotřeboval. Při změně pracovní pozice nebyl žalobci předložen popis jeho pracovní pozice ani kvalifikačních předpokladů, a žádné povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně utajovaných informací mu nebyly sděleny. Upozornil na to, že pracovní pozice ředitele jaderné elektrárny je primárně pozicí manažerskou, při níž nedochází k výkonu citlivých činností ve smyslu vyhlášky Státního úřadu pro jadernou bezpečnost č. 146/1997 Sb., neboť ředitel nemá možnost ovlivňovat či participovat na řízení jaderného zařízení podle ust. § 2a písm. a) bod 1 zákona č. 18/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále také jako „zákon č. 18.1997 Sb.“); podle názoru žalobce tak osvědčení pro stupeň „Tajné“ není zapotřebí pro výkon ředitele jaderné elektrárny. Žalobce znovu poukázal na to, že byl přesvědčen o tom, že tento doklad nepotřebuje a zaměstnavatelem k tomu nebyl vyzýván, což uváděl i při bezpečnostním pohovoru. O povinnosti být držitelem tohoto osvědčení se dozvěděl až z protokolu inspekce Státního úřadu pro jadernou bezpečnost v roce 2012, a v návaznosti se na to se snažil toto osvědčení si opatřit a obrátil se s příslušnou žádostí na žalovaného.

Žalobce se dále v žalobě vyjádřil ke zprávám elektronické pošty, které mu pravidelně chodily, a které byly generovány automaticky personálním oddělením, v nichž byl několikrát uveden z hlediska ztráty požadavků pro výkon sjednaného druhu práce, přičemž podle něho je nelze brát jako relevantní, neboť je považoval jako pravidelné hlášení o podřízených zaměstnancích a jejich kvalifikačních předpokladech a předpokládal, že pokud by měla nastat situace, v níž by přestal splňovat kvalifikační předpoklady nebo požadavky pro výkon sjednané práce, bude oficiálně upozorněn kompetentním nadřízeným orgánem. Dále poukázal na to, že se nikdy žádného porušení svých povinností nedopustil z hlediska zákona o ochraně utajovaných informací.

V další části žalobních bodů žalobce uváděl, že vždy jednal v dobré víře ve správnost svého počínání a poukazuje na to, že jakmile se dozvěděl, že k výkonu své činnosti potřebuje předmětné osvědčení, tak o něj zažádal. Po dobu výkonu své funkce jednal v důvěře ve svého zaměstnavatele a jeho kompetentnost ve výkladu příslušných ustanovení právních předpisů, takže nepředpokládal, že osvědčení ve smyslu ust. § 54 zákona o ochraně utajovaných informací je pro výkon funkce, na které byl zaměstnán, zapotřebí; sám neměl žádný důvod si o něj nezažádat. V tomto směru považuje část odůvodnění správního rozhodnutí, které uvádí spekulativní důvod pro nepožádání o vydání příslušného osvědčení, za nemístnou.

Žalobce dále uvedl, že ani jednou za dobu výkonu své funkce nezneužil svého postavení a nepokusil se získat pro sebe neoprávněný prospěch, nesnažil se získat informace, ke kterým by neměl přístup v souvislosti s jejich utajením, nijak neohrozil provoz jaderného zařízení. Pro závěr žalovaného o nedůvěryhodnosti žalobce tak nic nesvědčí, rozhodně podle jeho tvrzení jím není jeho postup v této věci. Žalobce poukazuje na svou profesní kariéru i svůj život s tím, že nikdy neinklinoval k žádnému protiprávnímu či protispoločenskému jednání, čímž není naplněna podmínka nedůvěryhodnosti. V této souvislosti vytýkal jak napadenému, tak i prvostupňovému správnímu rozhodnutí nedostatek důvodů pro naplnění závěru o této skutečnosti, stejně jako nedostatek skutkových podkladů pro rozhodnutí, kdy odůvodnění spíše obsahuje domněnky správních orgánů. Z procesního hlediska uvedl, že neměl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž důvody ve svém vyjádření obsahově korespondují s důvody ve správních rozhodnutích a obsahu správního spisu.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Soud vyslechl žalobce jako účastníka řízení, který sumarizoval svůj postoj k věci a uváděl důvody pro svůj nesouhlas s vydaným rozhodnutím, které odpovídají žalobním bodům.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou pro posouzení důvodnosti žalobních bodů podstatné tyto skutečnosti.

Z podání zprávy bezpečnostního ředitele společnosti *, ze dne 25.7.2012, čj: 33/2012-ČEZ- C, je patrné, že tato osoba uvedla, že pro potřeby interní kontrolní činnosti bezpečnostního ředitele v oblasti personální bezpečnosti zpracovává pověření pracovník pracovní tabulku, kdo ze zaměstnanců, u kterých se předpokládá seznamování s utajovanými informacemi, aktuálně neplní podmínky zákona, u žalobce bylo uvedeno „žádá od 02/2010“. Žalobce byl po nástupu do funkce ředitele jaderné elektrárny poučen, že kvalifikačním předpokladem pro výkon funkce je osvědčení žalovaného na stupeň „Tajné“, náležitosti žádosti v té době opakovaně konzultovala asistentka žalobce s pověřeným pracovníkem útvaru ochrana Skupiny *. Vzhledem k tomu, že zákon o ochraně utajovaných informací nevyžaduje ukládání kopií žádostí fyzických osob potvrzených podnikatelem, nemůže *, a.s., doložit ani vyvrátit, že byl v průběhu let 2010 – 2012 žalobci bezpečnostním ředitelem *, a.s., potvrzen jiný výtisk formuláře žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím či žádost o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti, než ten, který v dubnu 2012 doručil žalovanému.

Z výběru expiračních mailů za období od 18.1.2010 do 12.3.2012, které byly automaticky generovány a odeslány systémem SAP na žalobce a jeho nadřízeného * je patrné, že se jednalo o maily ze dne 18.1.2010, 13.12.2010, 11.7.2011, 14.11.2011, 12.12.2011, 13.2.2012, 12.3.2012, 9.4.201, 14.5.2012 a 11.6.2012.

Dne 10.7.2012 byl žalobce vyslechnut při bezpečnostním pohovoru, o čemž byl pořízen protokol.

Dne 5.9.2012 byla společnosti * a.s., rozhodnutím čj: 17810/2012-NBÚ/80, uložena pokuta ve výši 320.000,- Kč za správní delikt podle ust. § 153 odst. 1 písm. dd) zákona o ochraně utajovaných informací, jehož se tato společnost dopustila tím, že umožnila v období od 14.1.2010 do 19.8.2012 výkon citlivé činnosti fyzické osobě, která není držitelem platného dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby nebo osvědčení fyzické osoby (žalobci).

Rozhodnutím ze dne 30.7.2012, čj. 50476/2012-NBÚ/P, nebyl žalobci vydán doklad o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, neboť žalobce nesplňuje podmínku spolehlivosti podle ust. § 81 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací (prvostupňové správní rozhodnutí). V odůvodnění je mj. uvedeno, že s žalobcem bylo zahájeno řízení dne 4.4.2012, kdy podal žádost, v odůvodnění žádosti odpovědná osoba společnosti * a.s., uvedla, že žalobce bude vykonávat citlivou činnost podle ust. § 2a odst. a) bodu 1. zákona č. 18/1997 Sb., na pozici ředitele organizační jednotky, kde bude organizovat a řídit provoz jaderného zařízení v jaderné elektrárně *. Žalovaný vycházel z podkladových materiálů, které předložil žalobce, z dotazníku, vyjádření společnosti * a.s. ze dne 18.6.2012, novinových článků, dokumentace, z protokolu o výsledku kontroly ochrany utajovaných informací provedených u

společnosti *, a.s., z protokolu Státního úřadu pro jadernou bezpečnost ze dne 20.-21.3.2012, ze sdělení bezpečnostního ředitele společnosti *, a.s., ze dne 25.7.2012, a z pohovoru s žalobcem. Zjištěné skutečnosti žalovaný zhodnotil a dospěl k závěru, že v případě žalobce je dána negativní okolnost podle ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, přičemž hodnotil okolnosti podle odst. 5 tohoto ustanovení. V odůvodnění je uvedeno, že žalobce dlouhodobě vykonával funkci ředitele jaderné elektrárny * s tím, že na základě mu zasílaných oznámení zaměstnavatele minimálně věděl o tom, že ji vykonává bez toho, že by byl držitelem platného dokladu nebo osvědčení fyzické osoby, kdy bez přiměřených důvodů, na základě vlastního pohledu a představ o této funkci, spoléhal na to, že absence dokladu jakožto zákonná podmínka pro její výkon, nemůže tuto vůbec ovlivnit. Žalovaný nepřisvědčil žalobci, že se do dne realizace kontroly mohl důvodně domnívat, že se na něj ust. § 2a písm. a) bod 1 nevztahuje, neboť mimo výše zmíněných oznámení jeho zaměstnavatele a konzultací k podání žádosti o vydání veřejné listiny ze strany asistentky žalobci (přičemž si lze stěžít představit, že by žalobce o těchto konzultacích nebyl informován), mu muselo být zřejmé, že ředitel jaderné elektrárny může ze samotné povahy své funkce do organizace a řízení provozu jaderného zařízení přímo direktivně zasáhnout. Žalobce se svými představami nikdy neseznámil svého zaměstnavatele. V daném případě se u žalobce jedná o chování, které odráží jeho prezíravost vůči dodržování právních předpisů, potažmo interních aktů řízení, které se vztahují přímo k vlastnímu výkonu citlivé činnosti, nejde-li již ze strany žalobce přímo o svévolný přístup k jejich dodržování, žalobce se stal jediným a posledním arbitrem pro zhodnocení toho, nakolik jsou právní předpisy a přijatá pravidla pro výkon citlivé činnosti pro něj zavazující. Žalovaný má za to, že v případě osoby žalobce může dojít ke zneužití výkonu citlivé činnosti, kterou již fakticky vykonává, pokud nebude s právními předpisy a stanovenými podmínkami pro její výkon ztotožněn nebo budou v rozporu s jeho představami.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodl ředitel žalovaného napadeným správním rozhodnutím. V odůvodnění je mj. uvedeno, že u žalobce existuje negativní okolnost podle ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, neboť žalobce dlouhodobě (přibližně dva roky) ignoroval skutečnost, že nesplňuje základní zákonnou podmínku pro výkon své funkce, přesto, že na tento nedostatek byl opakovaně upozorňován a lze tedy důvodně předpokládat, že o této podmínce věděl. Takový přístup je obecně nepřijatelný, u žalobce je o to závažnější, že byl vrcholový manažer a sám odpovídal za plnění obecně závazných právních předpisů týkajících se příslušných činností a provozů a za to, že tyto normy budou dodržovat i osoby jemu podřízené, současně odpovídal i za bezpečné provozování a monitorování stavu příslušných výrobních zařízení, za provádění kontrol a zkoušek, řízení provozních a chemických procesů či za hodnocení úrovně bezpečnosti jaderné elektrárny. Skutečnost, že žalobce dlouhodobě vědomě ignoroval základní zákonný požadavek kladený na jím zastávanou funkci, zásadním způsobem zpochybňuje jeho důvěryhodnost, a to bez ohledu na to, jak se žalobce staví k jiným právním předpisům relevantním pro jeho práci či k dodržování norem obecně. Důvody nedůvěryhodnosti žalobce jsou takového rázu, že v jejich důsledku může dojít i ke zneužití výkonu citlivé činnosti, za níž žalobce jako ředitel elektrárny odpovídal, např. proto, že by žalobce opomněl některý z bezpečnostních standardů, jejichž dodržování byl ze své funkce povinen zajišťovat. Chybně v tomto případě postupoval i zaměstnavatel žalobce, za což mu byla uložena pokuta. Vysvětlení žalobce při bezpečnostním pohovoru, že se domníval, že příslušné osvědčení nepotřebuje k výkonu své funkce, je nevěrohodné, neboť žalobce byl při nástupu do funkce ředitele jaderné elektrárny poučen o tom, že kvalifikačním předpokladem pro výkon funkce je držení osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“, navíc, jak vyplývá ze sdělení bezpečnostního ředitele *, a.s., asistentka žalobce konzultovala náležitosti

řízení vedeného úřadem s pracovníkem příslušného útvaru ČEZ, a.s., o skutečných důvodech, proč žalobce o vydání osvědčení či dokladu nepožádal a podání žádosti oddaloval, je možno pouze spekulovat.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných skutečností, ve znění účinném v rozhodné době: *„Za negativní okolnost lze též považovat*

(c) chování, ovlivnitelnost nebo nedůvěryhodnost fyzické osoby, která může vést ke zneužití výkonu citlivé činnosti, ...“.

Podle ust. § 84 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací: *„Při posuzování, zda okolnost podle odstavce 3 je negativní okolností, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit výkon citlivé činnosti, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu a charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4.“.*

Podle ust. § 2a písm. a) oddíl 1 zákona č. 17/1998 Sb.: *„Za citlivé činnosti se podle zvláštního právního předpisu 1c) považují*

a) v oblasti organizace a řízení na jaderném zařízení

1. organizace a řízení provozu jaderného zařízení, ...“.

V této věci je nutné uvést, že při posouzení příslušného rozhodovacího důvodu došlo nejprve k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, resp. že podklady pro rozhodnutí nejsou úplné, z čehož posléze plyne i nedostatečně odůvodněný právní závěr (ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.), přičemž soud z doposud zjištěných skutečností nedospěl k závěru, že ty by odůvodňovaly použitou právní kvalifikaci (ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.).

Nejprve je nutné poukázat na charakter přezkoumávaného správního aktu, kterým je nevydání osvědčení. Při hodnocení zákonných podmínek pro nevydání tohoto osvědčení se hodnotí vysoce neurčité právní pojmy (např. „nedůvěryhodnost, ovlivnitelnost“ apod.), přičemž žalovaný má v tomto případě dost velké správní uvážení (srov. slovní vyjádření právní normy – „lze považovat, může vést“). Tato východiska na jednu stranu dávají žalovanému poměrně značný prostor pro interpretaci právní normy a její aplikaci na konkrétně zjištěný skutkový stav, na druhou stranu tento postup musí být dostatečně odůvodněn a musí pramenit z řádně provedeného dokazování, v němž budou respektovány obecné zásady správního řízení. Pochopitelně při tomto správním rozhodování je nutné vycházet ze specifík vydání takového osvědčení, kdy je legitimní zájem státu na tom, aby s příslušnými informacemi se seznamovaly pouze osoby důvěryhodné, v tomto směru je podle názoru soudu značná míra správního uvážení namístě. Na druhou stranu, i v tomto rozhodování je nutné vycházet z obecných zásad správního řádu a ty řádně aplikovat.

Dále je nutné uvést, že vydaný správní akt není žádným správním trestáním v tom smyslu, že by hodnotil porušení zákona (či obecně povinnosti). Tak je nutné k němu přistupovat zejména v tom smyslu, že nelze odpovědnost jednotlivých subjektů na poli ochrany utajovaných informací směřovat a jako důvod pro rozhodnutí posuzovat něco, za což má odpovědnost jiný subjekt. Smyslem tohoto správního aktu je posoudit, zda příslušné osobě může být vydání příslušné osvědčení, byť v rámci hodnocení charakteristiky této osoby se

hodnotí okolnosti z jejího minulého jednání či chování. Nelze však klást k tíži této osoby ty skutečnosti, za něž nese odpovědnost osoba jiná (např. za správní delikt).

Konkrétně pak soud uvádí, že nemůže souhlasit s procesním postupem a způsobem, jakým byly shromážděny podklady pro rozhodnutí a jaké závěry z nich pak čerpal žalovaný konkrétní skutková zjištění ve vztahu k žalobci.

Jak vyplývá z odůvodnění obou správních rozhodnutí (když v rozkladovém řízení podklady nijak doplňovány nebyly), za podstatný rozhodovací důvod bylo vzato vyjádření bezpečnostního ředitele *, a.s., jako zaměstnavatele žalobce především ke zjištění, zda byl žalobce seznámen s tím, že pro výkon své funkce musí být držitelem příslušného osvědčení, a že asistentka žalobce tuto věc opakovaně probírala s příslušnými útvary žalobce, aniž byla tato osoba odpovídajícím způsobem procesně korektně vyslechnuta jako svědek. Žalovaný vzal z své pouhé sdělení této osoby, poskytnuté písemně, aniž by jí vyslechnul jako svědka, ačkoliv se jedná o poměrně značně podstatné podklady, z nichž žalovaný vycházel a které vzal za značně podstatné při naplnění zákonného znaku „nedůvěryhodnosti“ příslušné osoby (žalobce). Rovněž je nutné poukázat na závažné porušení procesních předpisů, když s tímto vyjádřením prokazatelně nebyl žalobce jako s podkladem seznámen, když vyjádření následovalo až po provedení bezpečnostního pohovoru. Již samotný tento procesní postup je nepřijatelný a zatížil prvotupňové správní rozhodnutí značnou vadou, k níž měl ředitel žalovaného v rozkladovém řízení přihlídnout z úřední povinnosti.

Podstatou tohoto chybného postupu je však nesprávné vyhodnocení takového podkladu pro rozhodnutí. Jak již bylo shora uvedeno, v daném případě je bezpodmínečně nutné tuto osobu (bezpečnostního ředitele zaměstnavatele žalobce) vyslechnout jako svědka podle ust. § 104 zákona o utajovaných informacích, a posléze musí mít žalobce možnost se k takto provedenému výsledku jako jednomu z podkladu pro rozhodnutí vyjádřit. Ač v daném případě se nejedná o správní trestání, povaha příslušného rozhodnutí je mu velmi podobná (žalovaný v případě nedůvěryhodnosti osoby hodnotí její minulost), proto je při provádění důkazů možné vycházet i z judikatury, která blíže postup při zjišťování skutkových okolností vysvětluje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, čj. 1 As 96/2008-115), kdy vyjádření bezpečnostního ředitele v této věci lze brát jako za úřední záznam. Jedná se tak o prvotní informaci pro správní orgán o tom, jaké poměry z hlediska dodržování zákona o ochraně utajovaných informací u příslušného zaměstnavatele panovaly. Pokud však, jako v tomto případě, správní orgán přímo hodnotí nedůvěryhodnost žalobce na základě vyjádření tohoto bezpečnostního ředitele, pak tak musí učinit procesně korektním způsobem, a tím je podle názoru soudu jedině výslech této osoby jako svědka. Až tímto postupem tak bude moci být vyřešen rozpor mezi vyjádřením této osoby a vyjádřením žalobce při bezpečnostním pohovoru i v důvodu podaného rozkladu, že o povinnosti být držitelem příslušného osvědčení nevěděl a že ke splnění této povinnosti nebyl zaměstnavatelem vyzván. Je potom již věcí hodnocení důvěryhodnosti vyjádření žalobce i skutečnosti, kterou uváděl bezpečnostní ředitel zaměstnavatele žalobce, ke které verzi se žalovaný přikloní, musí se tak však stát až po řádném provedení takového důkazu (tedy výslechem svědka), neboť až takový podklad bude způsobit pro úplné skutkové zjištění.

Totéž lze pak uvést i o zjištění skutečnosti, jak měla probíhat jednání tehdejší asistentky žalobce při obstarání příslušného osvědčení, z čehož žalovaný rovněž vychází, a které zůstalo úplně stranou dokazování (tato asistentka není nikde uvedena ani jménem, není ani přibližně uvedeno, o jakou činnost se mělo jednat, jaké osoby se jí konkrétně měly účastnit, jak o ní byl informován žalobce apod.). Rovněž zjištění v tom směru, že žalobce byl

informován příslušnými automaticky generovanými maily, není v tomto směru dostatečné, neboť nebylo vůbec zjištěno, co v těchto mailech bylo uvedeno, případně jaká byla jejich struktura, čímž není nijak reagováno na tvrzení žalobce v rozkladu, že se jednalo o povšechnou informaci, v níž nebyl přímo upozorněn na nutnost vydání příslušného osvědčení pro svou osobu (srov. bod 4 rozkladu žalobce ve správním řízení).

Tento postup pak vede k tomu, že příslušné rozhodnutí je opřeno o rozhodovací důvod, který byl zjištěn velmi povrchně, v řízení o rozkladu na důvody podaného rozkladu nebylo dostatečně řádně reagováno, přičemž určitá tvrzení žalobce v rozkladu i při bezpečnostním pohovoru byla ponechána v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevysvětlena, čímž došlo k porušení procesních práv žalobce.

Absence solidních skutkových zjištění shora uvedených pak dále podle názoru soudu vede k nedostatečnému odůvodnění zákonných důvodů podle ust. § 84 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací, kdy jako jediná taková okolnost (procesně řádně zjištěná) zůstane pouze doba, po kterou byl žalobce bez příslušného osvědčení (tedy doba dvou let), aniž by byly solidně rozvedeny okolnosti další, které by byly opřeny o korektní dokazování (konkrétní chování žalobce v tomto období, rozsah a charakter zjištěné skutečnosti, jak takové jednání může ovlivnit výkon citlivé činnosti). Toto pochybení pak vede ke značné spekulativnosti odůvodnění správního rozhodnutí v tom smyslu, že je pouze obecně popisováno, které povinnosti má žalobce dodržovat, toto konstatování však není zacíleno konkrétně na jednání a chování žalobce, z něhož by na konkrétní porušení povinností mohlo být konstatováno.

Soud v této souvislosti poznamenává, že podle jeho názoru pouze doba, po kterou žalobce nebyl držitelem příslušného osvědčení, není dostatečně způsobila k závěru, že se jedná o nedůvěryhodnou osobu ve smyslu ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, a že by samotná tato skutečnost mohla vést ke zneužití výkonu citlivé činnosti. Takové zjištění je zejména důvodem pro postižení zaměstnavatele žalobce pro příslušný správní delikt podle zákona o ochraně utajovaných informací a případně pro právní jednání zaměstnavatele vůči žalobci za porušení jeho povinností plynoucích z příslušného pracovněprávního vztahu (to se týká zejména úvah v tom smyslu, že žalobce jako ředitel elektrárny má sám dodržovat příslušné právní povinnosti podle zákona o ochraně utajovaných informací a kontrolovat jejich dodržování u podřízených). Samo o sobě však podle názoru soudu intenzitu zjištění tzv. negativní okolnosti podle ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o utajovaných informací nedosahuje.

Soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost i pro vady řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V dalším řízení žalovaný, pokud bude při rozhodování vycházet z určitých podkladů, které je nutné provést dokazováním, tak je procesně korektně provede (výslech svědka), přičemž bude postupovat v souladu se správním řádem a před vydáním rozhodnutí upozorní žalobce na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Při hodnocení zákonných znaků podle ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o utajovaných informací bude žalovaný postupovat v souladu se zákonnými okolnostmi uvedenými v ust. § 84 odst. 5 zákona o utajovaných informací, přičemž hodnotit bude pouze ty podklady, které byly shromážděny procesně korektním postupem shora naznačeným dokazováním. Rovněž se žalovaný musí konkrétně vypořádat se skutečnostmi, které ve správním řízení uvedl či uvede žalobce, a případně

odstranit rozpory, které prozatím plynou z (nedostatečných) skutkových zjištění žalovaného a tvrzení žalobce.

Na druhou stranu soud uvádí, že nepovažuje za důvodné, když žalobce polemizoval se zněním ust. § 2a písm. a) oddíl 1 zákona č. 17/1998 Sb., neboť podle názoru soudu ředitel jaderné elektrárny je osobou, která má vykonávat citlivé činnosti a má na ně přímý vliv, proto musí být držitelem příslušného osvědčení podle zákona o utajovaných informacích. Totéž je pak možné uvést k dodržování povinností podle zákona o ochraně utajovaných informací – žalobce sám o sobě je povinen tyto povinnosti dodržovat a plnit, pokud určitou činnost vykonává; této povinnosti se nemůže zprostit pouze tím, že bude tvrdit, že se jednalo o povinnost jeho zaměstnavatele; tuto okolnost je možné hodnotit v rámci zákonných podmínek ust. § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu přiznal náklady řízení, jež se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3.000,- Kč), a z odměny za zastupování advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) podle ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2012, za 1 a půl úkonu po 3.100,- Kč (účast u jednání dne 7.6.2016 a účast u jednání při vyhlášení rozsudku dne 9.6.2016) podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, z 4 režijních paušálů po 300,- Kč (za tytéž úkony, jako odměna), a z daně z přidané hodnoty v zákonné výši z odměny a paušálů, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní výpočet nákladů řízení a daně z přidané hodnoty je následující: odměna - 2100 Kč x 2 + 21% DPH, odměna - 3100 Kč x 1 + 21% DPH, odměna - 3100 Kč x 1 + 21% DPH - odměna zvýšená/snížená o -50%, režijní paušál - 300 Kč x 4 + 21% DPH, soudní poplatek - 3000 Kč x 1, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 13050 Kč, DPH 21% : 2110,50 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 15160,50 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová